

1 וכן כל קרפפות העיר הם רשות לעצמן, ומותר לטלטל מקרפף של
2 אדם זה לקרפף של אדם אחר.
3 לְדַבְּרֵי חֲכָמִים שְׂבַמְשֻׁנָּה, גִּנְיָן וְחֲצִירוֹת רְשׁוֹת אֶחָת הֵן, ומותר
4 לטלטל מחצר לחצר או מגג לחצר, ואפילו מגג של אדם יחיד
5 לחצר של רבים ושיש לו שותפות בה, אבל לא מגג של אדם אחד
6 לגג של אדם אחר. וקרפפות רשות אחת הן, ומותר לטלטל
7 מקרפף לקרפף, אבל לא מגג או חצר לקרפף.
8 לְדַבְּרֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן, בּוֹלֵן – גגות חצירות וקרפפות, רשות אחת הן,
9 ומותר לטלטל מזה לזה.
10 הגמרא מביאה ראיה מברייתא לשיטת רב לעיל (טז), וראיה
11 מברייתא אחרת לשיטת רב יהודה כאן: תִּנְיָא בְּנוּתִיה דְּרַב – שנינו
12 בברייתא כשיטת רב, הסובר (לעיל טז) שחכמים אינם מתירים
13 לטלטל בגגות השמים אלא בארבע אמות בלבד. תִּנְיָא בְּנוּתִיה דְּרַב
14 יְהוּדָה – וכן שנינו בברייתא כדברי רב יהודה, הסובר שלרבי
15 שמעון גגות חצירות וקרפפות רשות אחת הן.
16 הגמרא מפרשת את הדברים: תִּנְיָא בְּבִרְיָא בְּנוּתִיה דְּרַב, שכן
17 שנינו, כָּל גִּגוֹת הָעִיר רְשׁוֹת אֶחָת הֵן, ולפיכך מותר לטלטל מגג לגג,
18 וְאִסּוּר לְהַעֲלוֹת וּלְהוֹרִיד חֲפָצִים מִן הַגִּנְיָן לְחָצֵר וּמִן הַחָצֵר לַגִּנְיָן, לפי
19 שיש ביניהם הפרש גובה של עשרה טפחים, ויש לחוש שאם נתיר
20 לטלטל באופן כזה יבואו לטלטל מתל העומד ברשות הרבים.
21 וְכֵלִים שֶׁשֶׁבְתוֹ בְּחָצֵר בְּכַנִּיסַת הַשֶּׁבֶת מוֹתֵר לְטַלְטֵלָן בִּשְׁבַת כָּל
22 הַחָצֵר, אפילו אם לא עירבו דיירי החצר בינם לבין עצמם, וכן
23 כלים ששהו בכניסת השבת בַּגִּנְיָן מוֹתֵר לְטַלְטֵלָן בִּשְׁבַת כָּל הַגִּנְיָן,
24 וּבְלֵבָד שְׁלֹא יֵהָא גַּג בְּזוֹהַ עֲשָׂרָה טַפְחִים אִין נְמוּךְ עֲשָׂרָה מִשְׁאֵר
25 הגגות. אלו דברי רבי מאיר.
26 וְחֲכָמִים אומרים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִן הַגִּגוֹת הוּא רְשׁוֹת לְעַצְמוֹ,
27 ולפיכך אסור לטלטל מגג לגג, אפילו שתי אמות בגג זה ושתי
28 אמות בגג זה. וְכֵמו כֵּן אִין מְטַלְטֵלִין בּוֹ – בכל גג לעצמו אלא
29 בַּאֲרָבַע אמות בלבד, לפי שכל גג פרוץ במלואו לשאר הגגות
30 שאסורים עליו בטלטול. מבואר מדברי הברייתא כשיטת רב
31 לעיל, שלדברי חכמים אסור לטלטל אפילו בכל גג בפני עצמו.
32 עתה מביאה הגמרא ברייתא שבה מבואר כדברי רב יהודה
33 בסוגייתנו: תִּנְיָא בְּנוּתִיה דְּרַב יְהוּדָה. אָמַר רַבִּי, בְּשִׁחְיֵינוּ לְמוֹדִים
34 תוֹרָה אֶצֶל רַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּמִקּוֹם שֶׁשֶׁמוּ תְּקוּף, הֵינּוּ מַעֲלִין בִּשְׁבַת שָׁמֶן
35 לִסְרוֹךְ בּוֹ וְאֵלּוֹנִיּוֹת – מגבתו להסתפג בה, מִגַּג לָגַג, וּמִגַּג לְחָצֵר,
36 וּמִחָצֵר לְחָצֵר, וּמִחָצֵר לְקִרְפָּף, וּמִקִּרְפָּף אֶחָד, עַד שִׁחְיֵינוּ
37 מִגִּנְיָן אֶצֶל הַמַּעֲיָן שֶׁהֵינּוּ רוֹחֲצִין בּוֹ. כלומר, שהיו מעבירים את
38 השמן והאלונות (ששבתו בגג) דרך גגות חצירות וקרפפות עד
39 למעיין, כדי שלא להעבירם דרך מקום האסור בטלטול. מתבאר
40 מברייתא זו כדברי רב יהודה בסוגייתנו, שלשיטת רבי שמעון גגות
41 חצירות וקרפפות רשות אחת הן, ולפיכך מותר לטלטל מזה לזה.
42 וממשיכה הברייתא ומביאה את דברי רבי יהודה המביא ראיה
43 לשיטת רבי שמעון: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַעֲשֶׂה בְּשַׁעַת הַסַּכָּנָה, שגזרה
44 המלכות על קיום התורה והמצוות, וְהֵינּוּ מַעֲלִין סֶפֶר תּוֹרָה
45 [ששבת בחצר] מְחָצֵר לָגַג, וּמִגַּג לְחָצֵר אֶחָד, וּמִחָצֵר זו לְקִרְפָּף, כדי
46 לְקִרְוֹת בּוֹ שֶׁם בִּסְתֵר. ויש להוכיח מכך כשיטת רבי שמעון, שגגות
47 חצירות וקרפפות רשות אחת הן, ולפיכך מותר לטלטל מזה לזה.
48 אָמְרוּ לוֹ חֲכָמִים לְרַבִּי יְהוּדָה, אִין שַׁעַת הַסַּכָּנָה רָאִיתָ – אין אתה
49 יכול להביא ראיה ממעשה זה לשיטת רבי שמעון, לפי שיתכן
50 שלא התירו לעשות כן אלא בשעת הסכנה.
51 שנינו במשנה: רַבֵּי שְׁמַעוֹן אָמַר אֶחָד גִּנְיָן וְכוּ', ואחד חצירות ואחד
52 קרפפות רשות אחת הן לכלים ששבתו לתוכן, ולא לכלים
53 ששבתו בתוך הבית.
54 הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים בדעת רבי שמעון: אָמַר רַב,
55 הֲלָבָה דְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן, שגגות חצירות וקרפפות רשות אחת הן,
56 ומותר לטלטל מזה לזה, וְהוּא – אמנם לא אמר רבי שמעון את
57 דינו, אלא כְּשֵׁלֹא עִירְבוּ דִּירֵי כָל חָצֵר בֵּינָם לְבִין עַצְמָם, שאז
58 אסורים הם להוציא את חפצי בתיהם אל החצר, באופן כזה מותר

59 לטלטל חפצים ששבתו בחצר האחת לחצר האחרת, או לגג
60 וקרפף. אָבָל אם עִירְבוּ דִּירֵי כָל חָצֵר לְעַצְמָם, שאז רשאים הם
61 להוציא את כלי בתיהם לחצר, ולא עירבו החצירות אלו עם אלו,
62 לא – אינם רשאים לטלטל מחצר לחצר אפילו את הכלים ששבתו
63 בחצרות. דְּנִזְרִין דִּילְמָא אֵתִי לְאַפּוֹקֵי מֵאִנֵּי דְּבֵיתֵיהֶם לְחָצֵר – לפי שיש
64 לחוש שיבואו להוציא מחצר לחצר גם את הכלים ששבתו בבתיים,
65 ודבר זה אסור אף לדעת רבי שמעון.
66 וְשִׁמּוּאֵל אָמַר, מותר לטלטל לשיטת רבי שמעון מחצר לחצר ואז
67 לגג וקרפף, כִּין אם עִירְבוּ דִּירֵי החצירות בינם לבין עצמם וְכִין שְׁלֹא
68 עִירְבָה, ואין לחוש שמא יבואו להוציא את כלי הבתים לחצר
69 האחרת.
70 וְכֵן אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן כשיטת שמואל, שהרי כך אמר לו רבי יוחנן
71 לרב, מִי לְחָשֵׁךְ – מי לחש באזניך לחלק בדעת רבי שמעון, ולומר
72 שאינו מתיר הטלטול באופן שלא עירבו דיירי החצר בינם לבין
73 עצמם, אין הדבר כן, אלא מתיר הוא לטלטל בגגות חצירות
74 וקרפפות כִּין אם עִירְבוּ דִּירֵי כָל חָצֵר לְעַצְמָם, וְכִין שְׁלֹא עִירְבָה.
75 הגמרא מקשה על שמואל ורבי יוחנן: מִתְקָן לָהּ – (הקשה) רב
76 חֲסִידָא, לְשִׁמּוּאֵל וְלְרַבִּי יוֹחָנָן הַסּוֹבְרִים שְׂרָבִי שִׁמְעוֹן מְתִיר לְטַלְטֵל
77 מחצר לחצר אפילו אם עירבו דיירי כל חצר לעצמם, יש לתמוה,
78 הרי מאחר ועירבו דיירי כל חצר לעצמם נמצא שכלי הבתים
79 מצויים בחצירות, ואסור לטלטלם לחצר אחרת לדעת הכל, ואם
80 כן, כיצד ניתן להתיר לטלטל את הכלים ששבתו בחצר לחצר
81 אחרת, הרי יתמדהו על כך הבריות, וְאִמְרֵי, כיצד יתכן הדבר שיש
82 שְׁנֵי כָלִים בְּחָצֵר אֶחָת, זֶה – ששבת בחצר) מוֹתֵר לְטַלְטֵלוֹ לְחָצֵר
83 אחרת, וְזֶה – ששבת בבית) אִסּוּר לְטַלְטֵלוֹ לְחָצֵר אחרת.
84 מתרצת הגמרא: רַבִּי שְׁמַעוֹן לְשִׁמּוּאֵל – רבי שמעון סובר כשיטתו
85 במקום אחר, דְּלֹא גִזַּר – שאינו גוזר במקרה הדומה לזה. דִּתְנָן –
86 שכן שנינו (לעיל מה), לענין שלשה בני אדם שיש לכל אחד מהם
87 תחום של ארבע אמות בלבד, ועומדים השנים החיצונים במרחק
88 שמונה אמות זה מזה, ואילו האמצעי עומד ביניהם, שהדין בזה
89 הוא שהאמצעי מותר בטלטול עם כל אחד מן החיצונים, בשתי
90 אמות המשותפות לו עם כל אחד, וכן הם מותרים עמו, אך השנים
91 החיצוניים אסורים בטלטול זה עם זה, כיון שאין ארבע אמותיהם
92 משותפות כלל. וְאָמַר עַל כֵּךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן, לְמַח דְּרַבִּי דִּוְקָה – למה
93 יש לדמות דין שלשה בני אדם אלו, לְשִׁלֵּשׁ חֲצִירוֹת הָעוֹמְדוֹת זו לַזֹּה
94 יד זו, הַפְּתוּחוֹת זו לַזֹּה – שיש פתח בין החצר הראשונה לשניה, ובין
95 השניה לשלישית, וְפְתוּחוֹת חֲצִירוֹת אלו אף לְרְשׁוֹת הָרְבִּים, דהיינו,
96 שכל אחת מהן יש לה פתח בפני עצמה לרשות הרבים (ראה ציור),
97 וְעִירְבוּ – הניחו עירובי חצירות, שְׁתֵּי
98 החצירות הַחִיצוֹנוֹת עִם הַחָצֵר הָאֲמִצְעִית, אך לא עירבו השתיים
99 החיצונות זו עם זו, הִיא – החצר האמצעית, מוֹתֵר לְטַלְטֵל עִמָּהּ
100 – מתוך החצירות החיצונות ואליהן, וְהֵן – החצירות החיצונות,
101 מוֹתֵר לְטַלְטֵל עִמָּה – מתוך החצר האמצעית ואליה, וְשְׁתֵּי
102 החצירות הַחִיצוֹנוֹת אִסּוּרֵיהֶן זו עִם זו, כלומר, אסור להוציא חפץ מן
103 החצר החיצונה האחת ולהעבירו דרך החצר האמצעית אל החצר
104 החיצונה השניה, לפי ששתי החצירות החיצונות לא עירבו זו עם
105 זו. ולפיכך אף לגבי שלשה בני אדם הדין כן, שמאחר ותחומם של
106 השנים החיצונים מובלע עם תחומו של האמצעי, רשאים הם
107 להשתמש עמו בשתי האמות המשותפות משניהם, אך החיצונים
108 אינם מותרים זה עם זה, לפי שאין תחומם משותף כלל.
109 מבואר מדברי רבי שמעון, שאף על פי שהחצירות החיצונות
110 אסורות זו עם זו, מכל מקום מותר לטלטל מכל אחת מהן
111 לאמצעית, וְלֹא גִזַּר דִּילְמָא אֵתִי לְאַפּוֹקֵי מֵאִנֵּי דְּהָא חָצֵר לְהָא חָצֵר
112 – ואינו גוזר לאסור בזה שמא יבואו להוציא את כלי החצר
113 החיצונה האחת אל השניה דרך האמצעית, הָכָא נִמִּי לֹא נִזְרִין
114 דִּילְמָא אֵתִי לְאַפּוֹקֵי מֵאִנֵּי דְּבֵיתֵיהֶם לְחָצֵר – ואף כאן יש לומר שהוא
115 מתיר לטלטל את הכלים ששבתו בחצר לחצר אחרת, ואינו חושש
116 שמא יבואו להוציא לשם אף את הכלים ששבתו בבתיים.

המשך ביאור למס' עירובין ליום שישי עמ' א

1 הגמרא מקשה על שיטת רב: מַתִּיב [–הקשה] רַב שֵׁשֶׁת, שנינו
2 במשנתנו (לעיל פט.), רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֶחָד נִגְזָר אֶחָד חֲצִירוֹת
3 וְאֶחָד קֶרְפִּיפּוֹת רְשׁוֹת אַחַת הֵן, לְכָלִּים שְׁשַׁבְתּוֹ בְּתוֹכָן וְלֹא לְכָלִּים
4 שְׁשַׁבְתּוֹ בְּתוֹךְ הַבֵּית. כלומר, שאף רבי שמעון המתיר לטלטל
5 מגג לחצר וקרפף אינו מתיר זאת אלא לגבי כלים ששבתו
6 באותם מקומות, ולא לגבי כלים ששבתו בבית. אִי אָמַרְתָּ
7 בְּשִׁלְמָא דְּעִירְבוּ – דברי רבי שמעון מיושבים הם אם תאמר
8 שהוא עוסק באופן שעירבו דיירי החצר בינם לבין עצמם,
9 וכשיטת שמואל ורבי יוחנן, דְּהֵיִינוּ דְּמִשְׁכַּחַת לָהּ מְאִי דְּבִתִּים
10 בְּחֶצֶר – שלפיכך מצויים כלי הבתים בחצר, שהרי העירוב
11 מתירם בטלטול מן הבתים לחצר, ועל כן הוצרך רבי שמעון
12 לפרש שאין הוא מתיר לטלטל לחצר אחרת או לגג וקרפף אלא
13 את הכלים ששבתו בחצר, ולא את הכלים ששבתו בבית והובאו
14 בשבת לחצר על ידי העירוב. אֵלָּא אִי אָמַרְתָּ – אבל אם תאמר
15 כדברי רב, שרבי שמעון עוסק רק בְּאֹפֶן שֶׁלֹּא עִירְבוּ דיירי החצר
16 בינם לבין עצמם, אם כן הֵיכִי מִשְׁכַּחַת לָהּ מְאִי דְּבִתִּים בְּחֶצֶר –

17 כיצד יתכן שיהיו כלי הבתים מצויים בחצר, הרי מאחר ולא
18 עירבו דיירי הבתים בינם לבין עצמם אין הם רשאים לטלטל
19 מבתיהם אל החצר, ומדוע הוצרך רבי שמעון לומר שאסורים
20 הם לטלטל לחצר אחרת את הכלים ששבתו בבתים והובאו
21 בשבת לחצר.
22 מתרצת הגמרא: הוּא – רב ששת, מוֹתִיב לָהּ – הקשה קושיא זו על
23 דברי רב, וְהוּא – רב ששת עצמו, מְפָרֵק לָהּ – תירץ את קושייתו,
24 שכוונת דברי רבי שמעון 'ולא לכלים ששבתו בתוך הבית' היינו
25 בְּכוֹמְתָא וְסוּדְרָא – כובע וסודר. דהיינו, שאף לדברי רב, שרבי
26 שמעון עוסק בחצר שלא עירבו בה, מכל מקום הוצרך לאסור
27 לטלטל כלים ששבתו בתוך הבית לחצר אחרת, לענין בגדים
28 שאדם לובש בביתו ויוצא עמהם לחצר דרך מלבוש, ופעמים
29 שהוא פושטם ומניחם בחצר, ועל כך אמר רבי שמעון שאף על פי
30 שמותר לטלטל כלים ששבתו בחצר למקום אחר, מכל מקום
31 אסור לטלטל את אותם בגדים ששבתו בבית והוציאו לחצר דרך
32 מלבוש.

עירובין דף צא עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שישי) קלא

עֲרִיבּוֹ דִּיירי החצר בינם לבין עצמם, וכן לא עירבו דיירי המרפסת
 בינם לבין עצמם, הָא עֲרִיבּוֹ – אבל אם עירבו בינם לבין עצמם,
 ולא עירבו דיירי החצר עם דיירי המרפסת, לֹא הותר להם לטלטל
 מחצר למרפסת או להיפך, אפילו את הכלים ששבתו בהם, לפי
 שיש לחוש שמא יוציאו לשם אף את כלי הבתים והעליות, וכדברי
 רב הסובר שלא התיר רבי שמעון לטלטל מחצר לחצר אלא באופן
 שלא עירבה כל חצר לעצמה, ושלא כדברי שמואל הסובר שרבי
 שמעון מתיר בכל ענין.
 דוחה הגמרא: אין להביא ראייה מברייתא זו למחלוקתם של רב
 ושמואל בשיטת רבי שמעון, משום דהָא מְנִי – ברייתא זו בשיטת
 מי היא, כשיטת רַבְּנָן הִיא, הסוברים שגגות וחצירות רשות אחת
 הן, ומותר לטלטל מזה לזה, ולשיטה זו מודה גם שמואל שאם
 עירבו דיירי כל חצר לעצמם ולא עירבו זה עם זה אסורים הם
 לטלטל מחצר לחצר אפילו את הכלים ששבתו בחצירות, לפי
 שחששו חכמים שמא יבואו להוציא לשם אף את הכלים ששבתו
 בבתיים, ולא נחלק שמואל על רב אלא בשיטת רבי שמעון.
 ומביאה הגמרא ראייה לכך שברייתא זו היא כשיטת חכמים: דִּיקָא
 נְמִי – יש לדייק כן מדברי הברייתא, שאינה כשיטת רבי שמעון,
 דִּלָּא קִתְּנִי – שהרי לא שנינו בה שאף קִרְפָּף וְכֻבֵּי רשות אחת הן
 עם גג וחצר ואכסדרה ומרפסת, והיינו כשיטת חכמים, שאינם
 מתירים לטלטל מגג או חצר לקרפף או מבוי, שהרי לשיטת רבי
 שמעון כולם נידונים כרשות אחת.
 מסיקה הגמרא: שְׁמַע מִיָּה – אכן יש להוכיח מכך שברייתא זו
 אינה כשיטת רבי שמעון אלא כשיטת חכמים.
 הגמרא מנסה שוב להביא ראייה לשיטת רבי: הָא שְׁמַע – בוא ושמע
 ראייה לדברי רב. הסובר שרבי שמעון אינו מתיר לטלטל מחצר
 לחצר אחרת או לקרפף אלא באופן שלא עירבו דיירי הבתים
 שבחצר בינם לבין עצמם. שנינו בברייתא, הָשֵׁשׁ הַחֲצִירוֹת הַפְּתוּחוֹת
 זו לזו, וּפְתוּחוֹת אֵף לְכֻבֵּי, כלומר, שכל אחת מחצירות אלו יש לה
 פתח לחצר הסמוכה לה וכן פתח למבוי, וְשִׁכְחוּ בִּזְמַנָּהּ – כל דיירי
 החצירות) וְלֹא עֲרִיבּוֹ יחדיו, אֲסוּר לְהַכְנִיחַ וּלְהוֹצִיא כִּלִּים מִחֲצֵר
 לְכֻבֵּי וּמִן הַכֻּבֵּי לְחֲצֵר, כשיטת חכמים הסוברים שחצר ומבוי שתי
 רשויות הן, ואסור לטלטל מזו לזו בלא עירוב. וְכִלִּים שֶׁשִּׁכְּחוּ
 – ששהו בשעת כניסת השבת) בְּחֲצֵר, מוֹתֵר לְשַׁלְּחָן בְּחֲצֵר. וְכֻבֵּי
 אֲסוּר לטלטל. זו היא דעת חכמים. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר לטלטל אפילו
 מחצר למבוי, לפי שֶׁהָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, כָּל זֶמַן שֶׁהָיָה – (הרשויות)
 שֶׁל אֲנָשִׁים רַבִּים, וְשִׁכְחוּ וְלֹא עֲרִיבּוֹ אלו עם אלו, אִיזֵי גַּג וְחֲצֵר
 וְאֲכַסְדְּרָה וּמִרְפָּסֶת וְקִרְפָּף וְכֻבֵּי בִּזְמַנָּהּ כְּרִשּׁוֹת אֶחָת הֵן, ועל כן מותר
 לטלטל מזה לזה בלא עירוב.
 סברה הגמרא עתה, שכוונת דברי רבי שמעון כך היא, שאם לא
 עירבו דיירי כל חצר לעצמם מותרים הם לטלטל כלים ששבתו
 בחצר לחצר אחרת או למבוי. ועל כן מדייקת הגמרא, מִעָמָּה –
 טעם הדבר שמתיר רבי שמעון לטלטל מחצר לחצר אחרת או
 למבוי, משום דִּלָּא עֲרִיבּוֹ דיירי כל חצר בינם לבין עצמם, ואסורים
 הם להוציא את כלי הבתים לחצר, ולפיכך אין לחוש שמא יבואו
 לטלטל את כלי הבתים לחצר אחרת או למבוי, הָא עֲרִיבּוֹ לֹא –
 אבל אם עירבו דיירי כל חצר לעצמם, שאז מצויים כלי הבתים
 בחצר, ולא עירבו דיירי החצרות אלו עם אלו, מודה רבי שמעון
 שאסור לטלטל מחצר לחצר או למבוי אפילו כלים ששבתו בחצר,
 לפי שהוא חושש שמא יבואו לטלטל לשם אף את הכלים ששבתו
 בבית. מתבאר מדברי הברייתא כשיטת רב, שרבי שמעון אינו
 מתיר לטלטל מחצר לחצר אחרת אלא באופן שלא עירבו דיירי
 החצר לעצמם, ולא כשמואל ורבי יוחנן הסוברים שרבי שמעון
 מתיר בכל ענין.
 דוחה הגמרא: אין להוכיח מברייתא זו כשיטת רב, לפי שאפשר
 לפרשה אף כשמואל ורבי יוחנן, ופָּא – ומה היא כוונת רבי שמעון
 באומרו 'כל זמן שהן של רבים ושכחו ולא עֲרִיבּוֹ', כוונתו שלא
 עֲרִיבּוֹ הַחֲצִירוֹת בְּהֵדֵי – זו עם זו, הָא חֲצֵר וְכֻבֵּי עֲרִיבּוֹ – אבל

הגמרא מנסה להביא ראייה מברייתא לשיטת רב ומקשה על
 שמואל: הָא שְׁמַע – בוא ושמע ראייה לדברי רב, הסובר שאין רבי
 שמעון מתיר לטלטל מחצר לחצר אחרת אלא באופן שלא עירבו
 דיירי כל חצר לעצמם. שנינו בתוספתא (פ"ו ה"ח), אֲנָשִׁי חֲצֵר וְאֲנָשִׁי
 מִרְפָּסֶת, כלומר, כאשר דרים בחצר אחת דיירים רבים, חלקם
 דרים בקומה התחתונה ובתיים פתוחים לחצר, וחלקם דרים
 בקומה העליונה ובתיים פתוחים למרפסת, וממנה הם יורדים
 בסולם אל החצר, הדין בזה הוא שהחצר והמרפסת נידונים כשתי
 רשויות שונות, ואסור לטלטל מזו לזו, אלא אם כן עירבו דיירי
 החצר עם דיירי המרפסת. ובאופן שֶׁשִּׁכְּחוּ וְלֹא עֲרִיבּוֹ יחדיו, אך
 עירבו דיירי החצר לעצמם ודיירי המרפסת לעצמם, כָּל דָּבָר
 העומד בחצר שְׁבֻבָה עֲשָׂה סָפָחִים מקרקעית החצר, כגון עמוד או
 תל, מותר לְבִנֵי הַמִּרְפָּסֶת להשתמש בו, ולבני החצר אסור,
 שמאחר ועמוד זה סמוך למרפסת יותר מלחצר ונוח להם
 להשתמש בו הוא נידון כרשותם (ציור ג). אבל אם גובהו פָּחוֹת
 מִכָּאֵן – משיעור זה, כלומר, שאין בו עשרה טפחים, הרי זה שייך
 גם לְבִנֵי הַחֲצֵר, ומאחר ולא עירבו יחדיו הם אסורים זה על זה
 להשתמש בו.
 ומוסיפה הברייתא ואומרת, בְּמָה דְּבָרִים אֲמֹרִים – באיזה אופן
 נאמר דין זה, שדנים אנו את החצר והמרפסת כשתי רשויות
 שונות, ואסור לטלטל מזו לזו, כְּשֶׁהָיָה אֵלּוּ שְׁלֹשׁ רַבִּים וְאֵלּוּ שְׁלֹשׁ רַבִּים,
 כלומר, שהיו דרים אנשים רבים בחצר ואנשים רבים בעליות
 הפתוחות למרפסת, עֲרִיבּוֹ אֵלּוּ – (דיירי החצר) לְעֻצְמָן, וְאֵלּוּ
 – (דיירי העליות) לְעֻצְמָן, אך לא עירבו אלו עם אלו, שבאופן כזה
 מותרים הדרים בחצר להוציא את חפציהם מן הבתים לחצר, וכן
 מותרים דיירי העליות להוציא חפציהם מן העליות אל המרפסת.
 או שְׁהָיָה החצר והמרפסת שֶׁל אֲנָשִׁים יְחִידִים, כלומר, שהיה בית
 אחד בחצר ועליה אחת במרפסת, שְׁבֹאפוֹן כֹּהֵן אֵין עֲרִיבּוֹן דיירי
 החצר לְעֵרֵב לעצמם, וכן אין צריכים דיירי המרפסת לערב
 לעצמם, כיון שבכל אחד מהם אין אלא רשות אחת, ורשאים הם
 להוציא את כלי הבית לחצר ואת כלי העליה למרפסת. ובשני
 אופנים אלו אסור חכמים לטלטל מן החצר למרפסת בלא עירוב,
 אפילו את הכלים ששבתו בחצר או במרפסת, שמעיקר הדין אין
 אסור לטלטלם מזה לזה, מאחר וחצר ומרפסת רשות אחת הן,
 מכל מקום כיון שכלי הבתים מצויים בחצר וכלי העליה במרפסת,
 חששו חכמים שאם נתיר להם לטלטל את הכלים ששבתו בחצר
 אל המרפסת יבואו לטלטל גם את הכלים ששבתו בבית (והוציאום
 לחצר) אל המרפסת, או שיוציאו את הכלים ששבתו בעליה
 (והוציאום למרפסת) אל החצר, ודבר זה אסור לעשות, שהרי לא
 עירבו דיירי החצר עם דיירי המרפסת, ולפיכך אסור חכמים
 לטלטל מזה לזה אף את הכלים ששבתו בחצר או במרפסת.
 אָבֵל אם הָיָה החצר והמרפסת שֶׁל רַבִּים, דהיינו, שדרים אנשים
 רבים בחצר וכן דרים אנשים רבים בעליות הפתוחות למרפסת,
 וְשִׁכְחוּ אותם האנשים וְלֹא עֲרִיבּוֹ אפילו בינם לבין עצמם, מעתה
 אין לחוש שיטלטלו את כלי הבית למרפסת או את כלי העליות
 לחצר, שהרי אסורים דיירי החצר להוציא את כלי הבית אפילו
 לחצר, מאחר ולא עירבו בינם לבין עצמם, וכמו כן אסורים דיירי
 העליות להוציא את כלי העליות אפילו למרפסת, ולפיכך הדין
 בזה הוא שֶׁנֶּאֱמַר וְחֲצֵר וּמִרְפָּסֶת בִּזְמַנָּהּ רִשּׁוֹת אֶחָת הֵן, ומותר
 לטלטל מזה לזה את הכלים ששבתו באחד מהם, אבל לא את
 הכלים ששבתו בבית. ומאחר ומצינו לרבי שמעון (לעיל פט) סובר
 שגגות חצירות וקרפפות רשות אחת הן, וכעין המבואר בדברי
 הברייתא כאן, לפיכך מסתבר לומר שאף ברייתא זו דברי רבי
 שמעון היא.
 עתה מבארת הגמרא כיצד ניתן להוכיח מדברי הברייתא כשיטת
 רב ושלא כשמואל: מדייקת הגמרא, מִעָמָּה – טעם הדבר שמתירה
 הברייתא לטלטל מן החצר למרפסת את הכלים ששבתו בהם,
 ואינה חוששת שמא יוציאו לשם אף את כלי הבתים, משום דִּלָּא

34 חשש שמא יוציאו לשם את כלי הבית.
 35 הגמרא שבה לדון בדברי הבריייתא: **אָמַר מִר** – שנינו לעיל בדברי
 36 חכמים בבריייתא, **וְכַמְבִּי אָסוּר**. סברה הגמרא עתה שכוונת
 37 הדברים היא שאסור לטלטל בתוך המבוי, אפילו כלים ששהו בו
 38 בכניסת השבת. מבררת הגמרא: **לִיָּמָא** – האם נאמר שבריייתא זו
 39 מְסִינָה לִיהּ ו-מסייעת לו? **לְרַבִּי יוֹרְאָה אָמַר רַב, דְּאָמַר רַבִּי יוֹרְאָה אָמַר**
 40 **רַב, מְבִי שְׁלָא נִשְׁתַּתְּפוּ בּוֹ**, כלומר, שלא עשו דיירי החצרות שבו
 41 'שיתופי מבואות', אִין מְסִימְלִין בּוֹ אפילו את הכלים ששבתו
 42 בתוכם, **אֲלָא בְּאִרְבַּע אַמּוֹת בַּלְבָּד**.
 43 דוחה הגמרא: **אִיָּמָא** – אמור בדברי הבריייתא כך, **וְלִמְבִּי אָסוּר**.
 44 כלומר, שאסרו חכמים להוציא מן החצר אל המבוי, אך לא אסרו
 45 לטלטל בתוך המבוי את הכלים ששבתו בתוכו.
 46 מקשה הגמרא: אם כן הִינְיָ רִישָׁא – הרי זה הדין שנתבאר כבר
 47 ברישא של הבריייתא, שכן אמרו שם חכמים 'אסור להכניס
 48 ולהוציא מחצר למבוי'.
 49 מתרצת הגמרא: מְשַׁנְהָ יְתִירָא **אֵי צִרְיָא לִיהּ** – הוצרכה הבריייתא
 50 להשמיענו דין זה פעם נוספת, מִהוּ דְּתִיָּמָא – שגילו היתה
 51 משמיעה זאת רק ברישא היה מקום לומר, כִּי פְּלִיגִי דְּרַבְּנִין עֲלִיהּ דְּרַבִּי
 52 שְׁמַעוֹן – באיזה אופן נחלקו חכמים על רבי שמעון בבריייתא, הִנְיָ
 53 מִלִּי הִיָּא דְּעִירְבוּ – הדברים אמורים רק באופן שעירבו דיירי כל
 54 חצר לעצמם, שאז מצויים כלי הבתים בחצרות, ולפיכך אסורים
 55 חכמים לטלטל מן החצר למבוי אפילו כלים ששבתו בחצר, שמא
 56 יבואו להוציא לשם את כלי הבתים. **אֲבָל הִיָּא אָסוּר לִיָּמָא עִירְבוּ** –
 57 באופן שלא עירבו דיירי כל חצר לעצמם, מוֹדוּ לִיהּ – מודים
 58 חכמים לרבי שמעון שמותר לטלטל מן החצר למבוי, לפי שרשות
 59 אחת הן, שהרי באופן כזה אין לחוש שיוציאו למבוי את כלי
 60 הבתים, שכן אסורים הם להוציא אותם אף אל החצר. קָא מְשַׁמְעֵנָּה
 61 לָן – לפיכך הוצרכה הבריייתא להשמיענו פעם נוספת שחכמים
 62 אסורים לטלטל מן החצר למבוי, כדי ללמדנו שאסורים הם בזה
 63 בין באופן שעירבו דיירי כל חצר לעצמם ובין באופן שלא עירבו,
 64 מאחר והם סוברים שחצר ומבוי הן שתי רשויות שונות, ואין
 65 לטלטל מוֹדוּ לִיהּ בלא עירוב.
 66 הגמרא מקשה סתירה בשיטת רבי יוחנן: **אָמַר לִיהּ רַבִּינָא לְרַב אֲשֵׁי,**

1 דיירי הבתים שבתוך כל חצר עירבו בינם לבין עצמם, ואף על פי
 2 כן מתיר רבי שמעון לטלטל כלים ששבתו בחצר זו לחצר אחרת,
 3 ואינו גוזר שמא יבואו להוציא לשם אף את כלי הבית.
 4 מקשה הגמרא: **וְהָא לֹא עִירְבוּ קִתְּנִי** – והרי שנינו בבריייתא 'ושכחו
 5 ולא עירבו', ומשמע מכך שלא עירבו דיירי החצר כלל, אף לא
 6 בינם לבין עצמם.
 7 מתרצת הגמרא: **מָאִי** – מה היא כוונת רבי שמעון באומרו 'שלא
 8 עירבו', **שְׁלָא נִשְׁתַּתְּפוּ** יחד כל החצירות שבמבוי, ולענין זה אכן לא
 9 עירבו כלל, אך אין הבריייתא עוסקת בעירוב שבין דיירי כל חצר
 10 לעצמם, לפי שאין חילוק דין בזה, אלא בין אם עירבו לעצמם ובין
 11 אם לא עירבו מותרים הם לטלטל מן החצר למבוי את הכלים
 12 ששבתו בחצר.
 13 הגמרא מתרצת את שיטת שמואל ורבי יוחנן באופן נוסף: **וְאִכְנַעִית**
 14 **אִיָּמָא** – ואם תרצה אמור תירוצך אחר, שאכן כוונת דברי רבי
 15 שמעון בבריייתא שמותר לטלטל מחצר לחצר רק באופן שלא
 16 עירבו דיירי כל חצר לעצמם, ומכל מקום אין להוכיח מכך כשיטת
 17 רב, לפי שרבי שְׁמַעוֹן דְּרַבְּרֵיהֶם דְּרַבְּנִין קָאָמַר לֵהּ – לשיטת חכמים
 18 אמר דברים אלו, וכך אמר להם, **לְדִידִי** – לשיטתי, **לֹא שְׁנָא אִם**
 19 **עִירְבוּ** דיירי כל חצר בינם לבין עצמם, **וְלֹא שְׁנָא אִם לֹא עִירְבוּ**,
 20 לעולם מתייר אני להם לטלטל מחצר למבוי את הכלים ששבתו
 21 בחצר, לפי שסובר אני שרשות אחת הם, ואיני חושש שמא יבואו
 22 להוציא לשם אף את הכלים ששבתו בבית. **אֲלָא לְדִידִיבּוּ** – אך
 23 לשיטתכם, שמחמירים אתם יותר ממני בדין זה, מכל מקום אין
 24 לכם לאסור אלא באופן שעירבו דיירי כל חצר לעצמם, שאז יש
 25 מקום לחשוש שאם תתיר להם לטלטל למבוי כלים ששבתו בחצר
 26 יבואו להוציא לשם אף כלים ששבתו בבית, אבל **אִידוּ לִי מִיָּתָה** –
 27 הודו לי מכל מקום, **דְּהִיָּא דְּלֹא עִירְבוּ** – שבאופן שלא עירבו דיירי
 28 כל חצר לעצמם, יהיו מותרים לטלטל כלים ששבתו בחצר למבוי,
 29 לפי שהחצר והמבוי רשות אחת הִיא. וְעַל כֵּךְ אָמְרוּ לִיהּ רַבְּנִין –
 30 השיבו לו חכמים, **לֹא** – אין הדבר כן, שאף שמודים אנו לך שג
 31 חצר ואכסדרה ומרפסת רשות אחת הן, מכל מקום חולקים אנו
 32 עליך לענין קרפף ומבוי, וסוברים אנו שחצר וקרפף או מבוי שְׁתֵּי
 33 רְשׁוּתִין הֵן, ואסור מעיקר הדין לטלטל מוֹדוּ לִיהּ, אף במקום שאין